

(המשך מעמוד 25)

רכים שונים וכלי בית מביתו של התובע בהיקף ובשווי של 200 ל"י לחודש. הסכמים שמרוויחה אשת התובע, דהיינו סך 2000 ל"י לחודש, שייכים לתובע והוא רשאי לקבלם לידי מאחר והם "מעשה ידיה" של אשת התובע, ואין לנתבע שום זכות לקחת ולהשתמש בכספים אלה. עד היום לקח הנתבע כנ"ל סך של 36,000 ל"י.

דמי-המונות בשיעור של 450 ל"י לחודש אותם משלם התובע לאשתו שייכים לילדי הוגג ואין לנתבע שום זכות לקחת ולהשתמש בכספים אלה.

בסך-הכל לקח הנתבע מאת התובע וילדיו שלא כדיון, בדרך של גול, סך כולל של 48,100 ל"י, ללא הסכמתם ובניגוד לרצונם של התובע וילדיו.

הנתבע חייב להחזיר לתובעים את מלוא הסכום שגול מהם.

לקוחות

מוזרים

עד כאן, מתוך התביעה, אולם הבעל לא הסתפק בכך, שלח גם תלונה לראש אכ"א במטכ"ל, פירט בה האשמות חמורות נגד מאהבה של אשתו.

כתב הבעל בין היתר:

מזה תקופה ממושכת, קרוב לשנתיים, חי הנ"ל (קופלמן) בדירה שכורה ומרויח קשת בת 3 חדרים בירושלים ברחוב טשרניחובסקי מס' 35 ירושלים, קומה ג', שהוא איור אריסטוקרטי ידוע, כשרק דמייהשכירות החדושים עולים על משר כורתו החדושים. היריה הזאת נלקחה בשכירות ע"י אשתי, בכסום העולה על 800 ל"י לחודש. בנוסף לכך יש הוצאות נוספות ורבות להחזקת הדירה הנ"ל וקיום אורחיים פורני ורמת הוצאות גבוהה כפיב אותה הדירה.

אשתי איננה יודעת ערבית ומעולם לא היו לה שום גישה ושום קשרים אל הציבור הערבי. מאז החלו הקשרים ההדוקים בין סרן קופלמן לבין אשתי, החלו זורמים לקוחות ערביים רבים אל משרדה של אשתי בירושלים.

רוב הלקוחות הנ"ל באים מן השטחים. מהם שנשפטו לתקופות מאסר ארוכות על פעילות בפתח...

הצעתי לסרן הנ"ל לשאת את האשה, לאחר שתוא תתגרש כדיון, אולם הוא מסרב ומתחמק.

מאחר והמצב שנוצר והתנהגותו הכספי והאישית של הסרן הנ"ל חורגים הרבה מעבר לתחום הצר של יחסים או סיכוסים בין בעל ואשתו או של הרפתקת-אהבים השייכת רק לתחום הפרטי — נראה לי כי הדבר הינו חריג חמור המוגע בסוחר המדים של צה"ל ומחייב חקירה והסקת מסקנות כלפי הנ"ל.

כיצד הצליחה אילנה להמשיך במעלליה עת כה ממושכת, בלי שהוטרה על ידי מישהו, כשהיא חוזרת ומתפארת תמיד כי היא מחוסנת בפני המשתור? ידידותה לא רק עם קציני צה"ל, אלא גם עם קציני-משטרה ירושלמיים, בחלקם בכירים, היתה מן המפורסמות.

כתב בהזדמנות בעדה של איננה למנכ"ל המימשלה, רביניציב שאול רוזולין:

היום בסביבות השעה 15.30 אה"צ תקפה אשתי, אילנה רבינוביץ, לעיני עשרות אנשים, תחילה אותי (שהייתי עם ילדתי הקטנה) לאחר מכן את השוטרת מס. 28742 שקראתי לעזרה, ואשר היתה עדה להשתוללותה של הנ"ל באמצע הרחוב, לאחר מכן תקפה הגב' הנ"ל את יורם ריגר, מחברת טקסי נשד, שניסה למנוע בעדה להיכנס למשרד. לאחר מכן את ישראלי שמואל.

המשטרה הוועקה ע"י אחד מעשרות הנאספים. בניידת היכתה בי אשתי לעיני השוטרים — כשתללו מחרישים. היא הובאה למפקדת המרחב במגרש הרוסים, שם השתוללה והאשימה אנשי משטרה שונים (אם מר תמרי, את סמל 2180 ועוד את מר ריגר הנ"ל כדי הדמיון הטובה עליה). היא סירבה להישמע למר קאליש, והנ"ל התרפס בפניה (פנה אליה בלשונו: עישי לי טובה, ונהג בה ביראת כבוד). סירבה להישמע לסמל 2180 לצאת מהחדר.

השוטר

התחנן

לבסוף חזאשמה בתקיפה, ונתבקשה לגשת כדי לתת את טביעות אצבעיה.

חיא סירבה. הקצין שושן הופיע וביקש ממנה לגשת מייד ולתת טביעות אצבעות. בלשון תקיפה ובצעקות אמרה לו שאין לו רשות לצוות עליה.

הקצין שושן, שתחילה היה תקיף, התקשר עם מר תורג'מן, וראה זה שלא, זה נתן את ההוראה שלא לקחת ממנה טביעת אצבעות — למרות שהואשמה בתקיפה.

מר תורג'מן לא נהג בשעתו כך כלפי. הוא לא נהג כך כלפי אחרים, אולם כלפיה נהג.

האשה הנ"ל קיבלה עידוד לתקפנותה ולציפצופיה על המשטרה — מצמרת הר משטרה עצמה.

בידי צווים מבית-המשפט שהאשה מצפת עליהם — והמשטרה משתעשעת לה בפירושיהם, במקום לדאוג לביצועם ולהכבדם.

מר קאליש ומר תורג'מן נוהגים באשה זו כאילו היתה נשיאת לישכת עורכי-הדין, אם כזאת התנהגותם כלפיה, מה אפ שר לדרוש כבר מפיקודיהם, שעושים זה שנים רצונה?

אני שואל כפי ששאלוני קציני-משטרה: מדוע אין אוסרים אותה? מדוע לא עצרו אותה היום? מדוע לא נלקחו טביעות אצבעותיה? מדוע הורשתה ללכת מהמשטרה במגרש הרוסים לפני שנחקרה — שעת שבתיק אצל מר שאבי מצויין שהמשטרה נשלחה אליה 10 פעמים על-מנת לאתרה וחזרה כלעומת שבאה, כיוון שלא מצאה.

אשת-החברה

בלטה תמיד אילנה כאשת-שיחה ערה, ידעה לקשור את הקשרים המתאימים.

אותה? האם מר שאבי פועל בנפרד ומר תורג'מן פועל בנפרד, כך שהאחד מחפש והשני משלח?

צעקות

בלילה

במשך שבוע שלם נהגנו ללכת, אני והמשפחה שלי, לדירה שלה, וצעקנו לה שתחזיר את הכסף. כמעט פירקנו לה את העצמות, אבל היא בכלל לא מפתחת מאף אחד.

סמיר אברובב, בעל חנות לחומרי בניין מראמאללה, נימנה עם לקוחותיה המאוכזבים במקצת של אילנה רבינוביץ. "היא מסתובבת הרבה בין הקבלנים והי סוחרים הערביים", המשיך לספר. "מה שפת קונים למלט וברזל לבניין, כולם יודעים שחסר עכשוני מלט, ומאמינים לה".

לדבריו, הציעה לו רבינוביץ אלפיים טון מלט, אבל הוא הזמין רק אלף טון. השליש בידיה 42 אלף ל"י — 20% מה מחיר המוסכם. בחוזה שחתם ביניהם, התחייבה הפרך

ליטה הירושלמית לספק לו את המלט בתחילת מרץ השנה. כאשר בא לקבל את המלט, דחתה אותו בלירישוב במשך שבועות. כאשר הבחין סוף-סוף כי הכל עורר באפרה, דרש בחזרה את כספו.

אילנה רבינוביץ' מסרה לו 25 אלף ל"י בצ'קים שהיה להם כיסוי, ועוד צ'קים דחויים ע"ס 17 אלף ל"י — להם לא היה כיסוי.

"נמאס לי כבר", נאנח סמיר. "למה המיטרה עובדת כליכך לאט למה לא עושים שום דבר נגד האשה הזאת — והיא תופסת כליכך הרבה אנשים?"

שלילת

רשיון?

לדברי בא"כוחו, עו"ד אפריים יש"ר, הוגשו נגד אילנה רבינוביץ' הר"ב בתלונות במשטרה. "אף אחד לא מטפל בתיקים", הוא קובל, "אני מתרעם על המשטרה. פניתי בעניין המלט למשטרת ירושלים, וסירבו לקבל את התלונה. מה שוטרים שמעתי שהוגשו נגדה הרבה הלוינות. לאורדוקא בענייני מלט. כאשר ביקשתי מקצין מחלקת-רמאויות במשטרת ירושלים לבדוק ולאמת את תלונתו של מרשי — חיפנה אותי הלה למשרד המסחר והתעשייה".

לדברי יש"ר, רק לאחר שהיפנה את תשומת-ליבו של מפכ"ל המשטרה — הסי כימו לספל בתלונתו.

גם לישכת עורכי-הדין אינה יוצאת נקייה מתחת ידיו; "אני פשוט לא תופס איך זה שלא שוללים ממנה את רשיון העורכי-דין שלה. הרי לא תלונה אחת הוגשה נגדה. היא לא נענית לתלונות להופיע בפני בית-הדין, ונתבעה על בניון בית-הדין".

עצם העבודה שגברת רבינוביץ' עוסקת בעריכת-דין עומדת בסתירה ובניגוד לחוק לישכת עורכי-הדין, האוסר על חבריה לביצע עיסקות מסחריות שלא במסגרת מיקצועם.

כאשר טען יש"ר את הדברים הללו בפני עו"ד גאל ארנון, יו"ר הוועדה-המחוזי של לישכת עורכי-הדין בירושלים, ענת לו הלה: "אני בטוח שגם לאחר שלילת הרשיון, תמשיך גברת רבינוביץ' לחציג עצמה כעורכת-דין".

לחצים

ואיומים

הרפתקאות דומות עברו גם על הר קבלנים הירושלמים אברהם ויצחק כדורי, מספר אברהם:

"היומנו אצלה 30 טון מלט, חודש לאחר תאריך התחייבותה, לאחר לחצים ואיומים, היא סיפקה לנו 22 טון בלבד. היא חייבת לנו עוד 8 טון, ותמיד ניסתה להתחמק. כל יום אמרה: 'תבוא מחר', חשבתי לעצמי שבשביל זה לא כדאי לתבוע אותה לדיון, כי תמיד קיוויתי שחיא באמת תיתן מלט למחרת".

פעמיים

הולכה שולל"

בתחילת יוני השנה הגישו שני קבר לנים מכפר-סבא, יצחק בוקריה ואליהו גלס, תביעה לביהמ"ש המחוזי בת"א, בי אמצעות עורכי-דינם, משה זינגל, לפיה ביקשו לחייב את אילנה רבינוביץ' להציג תעודת יבוא-מוסמך של מלט. לדבריהם, בכתב התביעה יומה עורכת-הדין הירושלמית פגישה עימם בפברואר השנה, לאחר שהציגה עצמה כיבואן-מלט בעל רשיון-יבוא, הציעה לספק להם מלט אפור.

בו במקום נחתם הסכם בין הצדדים על גיירי-מכתבים הנושא את תוארה כעורכת-דין ומוסמכת למשפטים. בהסכם התייבה גברת רבינוביץ' לספק עד ה-5 במרץ השנה 350 טון מלט, תמורת סכום של 63,600 ל"י. עם החתימה, קיבלה מיק"ד דמה של 18 אלף ל"י. כעבור יומיים התייבה לספק 200 טון מלט נוספים, ועל כך קיבלה סכום נוסף של 16 אלף ל"י. היא לא כיבדה את התחייבותיה.

היא גם לא צייתה לצו ביהמ"ש להופיע בפניו, בעקבות כתב-התביעה הנ"ל. בסוף יוני השנה, הוציא נגדה ביהמ"ש המחוזי בת"א צו עיכוב-יציאה מארץ. בבקשה

הסוחרת

הפרופיל הנאה של עורכת-הדין הירושלמית אילנה רבינוביץ, מגלה גם קווים נוקשים, ההולמים את תיאורה כסוחרת.

למתן חצו טען זינגל, כי "פעמיים הולכה עורכת-דין רבינוביץ' את המבקשים שר לל, הודיעה להם על תוספת ספינות נוספות מלט — דבר שהוברר כשקר גס.

"מאז 19.27.73 ועד היום מחזיקה גברת רבינוביץ' בכספים של המבקשים ואינה מספקת את המלט, וגרוע מכל — היא מסרבת למסור להם מידע אלמנטרי אם אכן מסוגלת ומוסמכת היא כדיון לספק ולייבא מלט ואם כן מתי, באיזו אניה ובאיזה נמל תפרוק את המלט".

עוד טען זינגל כי אילנה רבינוביץ' הורי לביה שולל באותה דרך 11 קבלנים וסיר חרים נוספים ברחבי הארץ, ביניהם יוסף גולן, בעל החברה הקבלנית הגדולה ביו תר ברעננה, ועואד עלימה מכפר-קרע, סוחר בחומרי-בניין, הצליחה להוציא מהם עד כה כמיליון לירות.

גודע לנו, טען זינגל, "כי גברת רביי רבינוביץ' מתכוונת לעזוב את הארץ לצמיתות. עקב החובות הרבים שצברה ועקב הפרת התחייבויותיה".

אני

רמאית?

בתגובה להאשמות שהועלו נגדה, טענה השבוע אילנה רבינוביץ' בשצף-קצף: "אני רמאית? ומה עם מאות האר נשים ששילמו עשרות-אלפי לירות לנשד — ולא ראו מאז אפילו שק אחד של מלט? אני לקחתי רק כמה מאות לירות מקונים כדמיי-עמלה.

"יש גמא מכוונת מלמעלה להתנפל סתם כך על יבואני-המלט הפרטיים, שהם דווקא הכי הגונים". בניגוד לטענות נגדה, כאילו הציגה עצמה כסוחרת מלט בעל רשיון יבוא חוקי, וכי פירסמה מודעות בעיתונות בדבר "מכירת מלט במחירים הרשמיים" — ואחר הפקיעה אותם ב-100% — טענה אילנה: "אני לא מבינה מה רוצים ממני. אני רק עורכת-דין ומתי ווכת של יבואני-המלט הפרטיים, ולא מת עסקת ישירות ביבוא.

"אינני אשמה שחל איחור של חדשים באספקת המלט. כל ילד יודע שקיים מהי סור חמור במלט. אבל אינני שוחדת מהי ליניץ' שנעשה לי בעיתונות — אני נקיית כפיים, וכבר הכנתי תביעה נגדית, שתביא להענשת משימיצי".

ומדוע לא כיבדה את צווי-ביהמ"ש להופיע בפניו? "אני מצפצפת", הסבירה אילנה.